1

Am observat că de multe ori profesorii confundă cuvintele astea – *grozav* și *plictisitor*. Și totuși, când învățătorul nostru ne-a spus: „Copii, vom vorbi acum despre un proiect grozav“, am ciulit urechile.

— Școala noastră urmează să strângă bani pentru marea excursie din primăvară, a continuat el. Clasa întâi și clasa a doua vor organiza o acțiune de vânzare de prăjituri, elevii din clasele a cincea și a șasea vor spăla mașini, iar cei din clasele a treia și a patra vor organiza un spectacol al talentelor!

Copiii din clasă au început să scoată tot felul de sunete, de parcă toți ar fi considerat că un spectacol al talentelor e o idee grozavă. Toți în afară de mine, fiindcă mie NU mi se părea grozavă, dar *deloc*!

Bine, recunosc, nici tocmai plictisitor nu este.

Chiar în momentul acela a apărut în ușa clasei noastre învățătoarea lui Margaret ca să vorbească

ceva cu învățătorul nostru. Asta era bine, fiindcă îmi oferea un minut de gândire.

Când învățătorul nostru a intrat înapoi în clasă, am spus:

— Știți, oamenilor în vârstă le place foarte mult să-l mângâie pe cap pe frățiorul meu. Cum ar fi să instalăm o cabină unde să poată face asta pentru douăș'cinci de cenți? Asta în locul spectacolului de talente.

Dar învățătorul nu m-a luat în seamă. Când învățătorii fac așa înseamnă că ne vedem mai departe de treabă. Când un copil face așa se cheamă că e nepoliticos.

— Dragii mei, a spus el, un copil din clasa a patra a găsit și un titlu pentru spectacolul nostru: *Super petrecerea talentelor, seara vedetelor*!

Asta sigur era ideea lui Margaret.

— În primul rând, vom avea nevoie de un grup de acțiune care să facă niște afișe, a spus el.

În acel moment am simțit cum se stârnește o senzație de îngrijorare, de parcă cineva îmi scârțâia cu o carioca mare și neagră drept pe creier.

Învățătorul nostru îi tot dădea înainte cu lista pentru grupul de acțiune, iar senzația de scârțâială tot creștea și se întețea, și începea să

mi se împrăștie prin burtă. Știam foarte bine ce înseamnă asta.

Am ridicat mâna.

— Ce e, Clementina? Ai vrea să faci și tu parte din grupul de acțiune pentru aperitive?

— Nu, mulțumesc, am spus excesiv de politicos. Aș vrea să merg până în biroul doamnei Rice.

— Clementina, nu e nevoie să mergi la doamna directoare, a spus învățătorul. N-ai făcut nimic rău.

— Păi, e numai o chestiune de timp până o să fac, am spus.

Învățătorul s-a uitat la mine de parcă habar n-avea cum am aterizat în clasa lui. După aceea a oftat din rărunchi și a spus:

— Fie!

Așa că m-am ridicat de la locul meu.

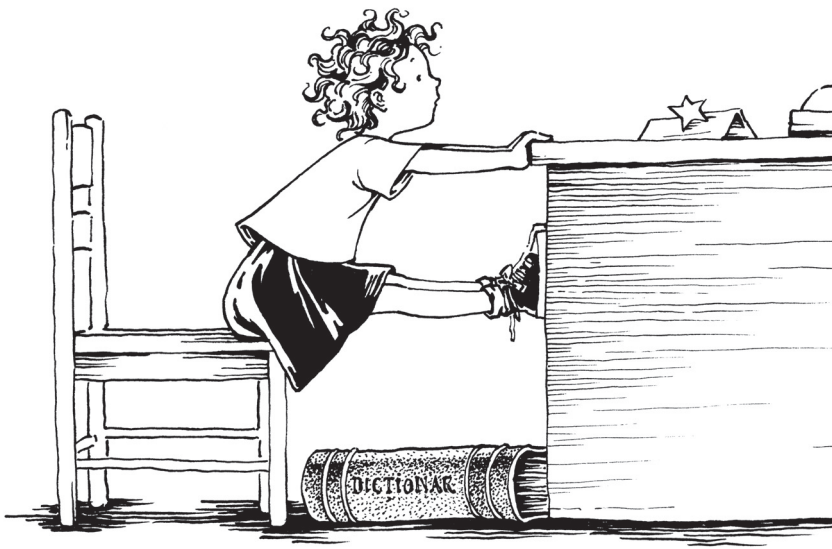
În timp ce ieșeam, gemenii O'Malley mi-au făcut semn cu degetele mari ridicate, iar asta mi-a dat impresia că nu mai sunt singură. Dar pe chipurile lor se

citea: „Slavă Domnului că nu sunt eu în locul tău!“, iar asta m-a făcut să-mi dau seama că de fapt eram singură.

Picioarele mele îngrijorate au străbătut coridorul, iar degetele mele îngrijorate au bătut la ușă.

— Intră, a spus doamna directoare Rice.

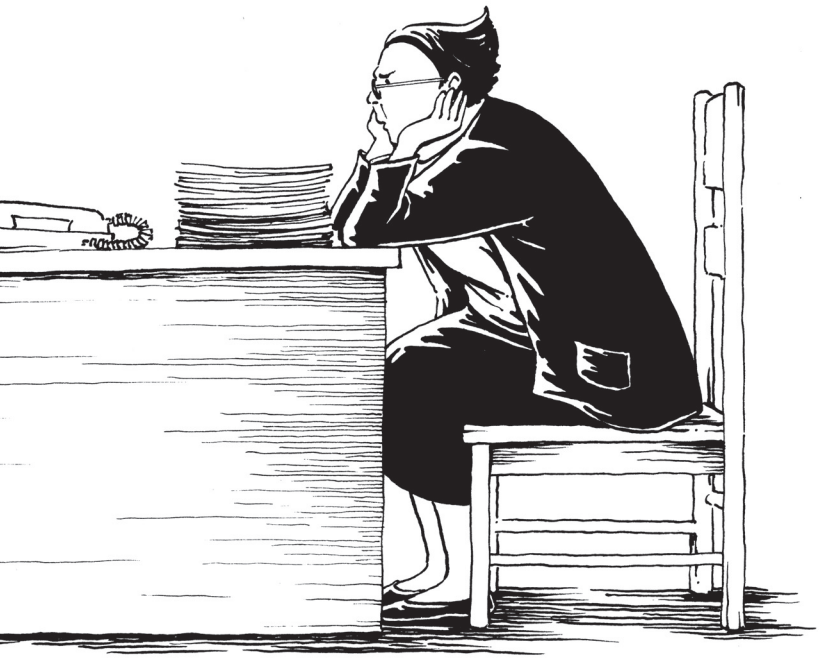
Când a văzut că sunt eu, a întins mâna după bilețelul în care de obicei învățătorul meu îi scria ce fel de mică discuție ar trebui să purtăm noi două. Făcusem treaba asta de atâtea ori.

De data aceasta însă m-am așezat pe scaun și am intrat direct în subiect:

— Care e mai deștept, cimpanzeul sau urangutanul?

— Interesantă întrebare, Clementina, a spus doamna Rice. Poate că ar fi mai bine să-l întrebi pe profesorul de biologie. Asta după ce îmi vei spune de ce ai venit la mine.

— Voiam să vă mai întreb și care este diferența dintre *zdrobit* și *sfărâmat*.

Doamna Rice mi-a pus în mână un dicționar. Brusc nu m-a mai interesat să aflu diferența. Ăsta e efectul miraculos pe care-l au dicționarele!

— Ce-ar fi să pui atunci dicționarul pe podea și să-ți pui pe el picioarele în loc să tot lovești cu ele în birou? a sugerat doamna directoare Rice. Se pare că picioarele tale sunt foarte ocupate astăzi.

Am făcut așa cum mi-a spus și m-am simțit mai bine.

— Mulțumesc, am spus. Știți, eu n-am niciun talent.

— Poftim? a întrebat doamna directoare Rice.

— Eu n-am niciun talent, am repetat.

Doamna Rice m-a privit multă vreme, apoi a spus:

— Aha!...

După aceea am zis că am terminat ce aveam să-i spun și am plecat.

Când am coborât din autobuz, fratele lui Margaret, Mitchell, stătea pe treptele de la intrarea în blocul nostru.

— Ce s-a întâmplat, Clementina? m-a întrebat el îndată.

Probabil că încă nu mi se șterse expresia de îngrijorare de pe față.

I-am întins fluturașul acela stupid pe care mi-l dăduse învățătorul ca să-l aduc acasă.

— „Super petrecerea talentelor, seara vedetelor! Dovediți-vă talentele sâmbătă seara!“ a citit el.

Apoi mi-a dat înapoi fluturașul.

— Și care-i problema?

M-am aplecat spre el (dar nu prea tare, ca să nu-i treacă prin cap cumva că încercam să fiu prietena lui, căci nu era cazul!) și i-am șoptit la ureche care era problema mea.

— Nu înțeleg ce spui, a zis el.

I-am șoptit din nou la ureche.

— Tot nu înțeleg ce spui, a zis.

Atunci am strigat care e problema.

— Asta nu se poate! a zis Mitchell. Fiecare om are un talent.

— Eu n-am.

— Nu știi să cânți?

— Nu știu să cânt.

— Nu știi să dansezi?

— Nu știu să dansez.

— Nu știi să cânți la niciun instrument?

— Nu știu să cânt la niciun instrument.

Timp de un minut, Mitchell n-a mai zis nimic.

— Dar să sari într-un picior? a întrebat el.

— Nu știu nici să sar într-un picior, am răspuns.

— Toată lumea știe să sară într-un picior, a zis Mitchell.

— Eu nu știu.

Și i-am arătat.

— Uau! a spus Mitchell, ba chiar de două ori.

Am vrut să mă așez pe trepte lângă el. Doar că am căzut, fiindcă încercând să sar într-un picior îmi cam zdruncinasem corpul.

— Vezi? am zis. Nici măcar să mă așez ca lumea nu știu. Sunt un caz disperat.

— Poate că nu! Sus inima! Poate că ai un talent mare de tot, dar încă nu l-ai descoperit.

Mi-am întors fața spre Mitchell cu un zâmbet care spunea: „Vezi? Deja am prins curaj!“ Dar de fapt numai gura mea zâmbea, prefăcut.

